

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

София, 17 февруари 2011 г.

Конституционният съд в състав:

Председател:

Евгени Танчев

Членове:

Емилия Друмева
Владислав Славов
Димитър Токушев
Благовест Пунев
Пламен Киров

Красен Стойчев
Георги Петканов
Ванюшка Ангушева
Стефка Стоева
Румен Ненков

при участието на секретар-протоколита Мариана Георгиева разгледа в закрито заседание на 17 февруари 2011 г. конституционно дело № 2/2011 г., докладвано от съдията Румен Ненков.

Омбудсманът на Република България е упражнил правомощието си по чл. 150, ал. 3 от Конституцията като е сезирал Конституционния съд с искане за установяване на противоконституционност на чл. 75, т. 5 и т. 6 от Закона за българските лични документи – ЗБЛД (обн. ДВ, бр. 93 от 1998 г., последно изм. ДВ, бр. 9 от 2011 г.).

Въз основа на искането на 07.02.2011 г. е образувано производство по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията, което се намира във фазата на допустимостта по смисъла на чл. 19, ал. 1 от Закона за Конституционен съд (ЗКС).

Оспорени са част от законовите разпоредби, с които под формата на принудителна административна мярка на определени категории лица не се разрешава напускане на страната. По силата на чл. 75, т. 5 от ЗБЛД такава мярка задължително се налага на длъжник по публично задължение или на членовете на контролните или управителните му органи, ако задължението е по-голямо от 5000 лева и не е представено обезпечение в размер на главницата и лихвите, при положение че органът, установил вземането, съответно публичният изпълнител при Националната агенция за приходите или Агенцията за държавните вземания, поиска това от органите на Министерството на вътрешните работи по реда на чл. 182, ал. 2, т. 2, б. „а” и чл. 221, ал. 6, т. 1, б. „а” и „б” от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Съгласно чл. 75, т. 6 от ЗБЛД мярката се взема и спрямо всяко лице, което не изпълнява подлежащ на изпълнение съдебен акт, по силата на който е осъдено да заплати парично задължение в големи размери към български физически или юридически лица или чуждестранни лица, освен ако представи надлежно обезпечение. Вносителят твърди, че горепосочените разпоредби противоречат на чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 57, ал. 1 и 2 от Конституцията, защото основното право на гражданина свободно да напуска пределите на страната е ограничено извън изчерпателно посочените конституционни основания за това – защита на националната сигурност, народното здраве и правата и свободите на други граждани.

Конституционният съд намира искането за допустимо.

Вносител е държавен орган, който по силата на чл. 150, ал. 3 от Конституцията е компетентен да инициира производство пред Конституционния съд за установяване на противоконституционност на закон, с който се нарушават права и свободи на гражданите.

Искането отговаря на изискванията по чл. 17, ал. 1 от ЗКС и чл. 18 от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд

9

(ПОДКС) по отношение на форма, мотивираност, време на подаване и съдържание.

Конституционният съд не се е произнасял по поставените въпроси и разполага с правомощието да се произнесе по тях по силата на чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията.

С оглед на предмета на делото като страни на основание чл. 21, ал. 1, изр. 1 от ПОДКС следва да се конституират Народното събрание, Министерският съвет, министърът на правосъдието, министърът на вътрешните работи, министърът на финансите, Върховният касационен съд, Върховният административен съд, главният прокурор, Висшият адвокатски съвет, Националната агенция за приходите, Агенцията за държавните вземания, Асоциацията на държавните съдебни изпълнители в България, Камарата на частните съдебни изпълнители, Съюзът на юристите в България, фондацията „Български адвокати за правата на човека“, фондацията „Асоциация за европейска интеграция и права на човека“ и Българският хелзинкски комитет.

По гореизложените съображения и на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията и чл. 19, ал. 1 от ЗКС Конституционният съд на Република България

О П Р Е Д Е Л И:

Допуска за разглеждане по същество искането на омбудсмана на Република България за установяване на противоконституционност на чл. 75, т. 5 и т. 6 от Закона за българските лични документи (обн., ДВ, бр. 93 от 1998 г., последно изм. ДВ, бр. 9 от 2011 г.).

Конституира като заинтересовани страни по делото Народното събрание, Министерският съвет, министъра на правосъдието, министъра на вътрешните работи, министъра на финансите, Върховния касационен съд, Върховния административен съд, главния прокурор, Висшия адвокатски съвет, Националната агенция за приходите, Агенцията за държавните вземания, Асоциацията на държавните съдебни изпълнители в България,

10
Камарата на частните съдебни изпълнители, Съюза на юристите в България, фондацията „Български адвокати за правата на човека“, фондацията „Асоциация за европейска интеграция и права на човека“ и Българския хелзинкски комитет.

Преписи от искането и определението да се изпратят на заинтересованите страни като бъдат уведомени, че им се предоставя 20-дневен срок да внесат в съда писмени становища.

Препис от определението да се изпрати и на вносителя, който в същия срок може да изложи допълнителни съображения.

Председател: